

DADZIS

1981

18

SATĪRAS
UN HUMORA
ŽURNĀLS,
IZNĀK
KOPĀ
1957. GADA
DIVAS REIZES
MĒNEŠT

© LKP CK izdevniecība,
«Dadzis», 1981.

Nr

— Jūsu dēls svež maizīti
pa logu!

— Re, kāds palaidnis!
Mums faču dzīvoklī ir divi
afkritumu spaiņi.

JAUTRAIS FOTOOBJEKTĪVS

Kā katrai lietai, arī reklāmai dažkārt ir divas puses:

labā puse

un kreisā puse.

Abas puses var apskatīt Rīgā, Avotu ielā 4.

L. Stālberga foto

CIENĪJAMO

«DADZI»!

Man iznāca negals ar vairākiem uzplētiem gumijas zābakiem, ko nodevu labošanā.

Uzzināju, ka šādus zābakus pieņem ateljē bez numura Rīgā, Tallinas ielā tūlīt aiz Zvaigžņu ielas. Turpat netālu esot arī fabrika.

Kad saņēmu tos atpakaļ un uzvilku kājās, vienam zābakam labotā vieta tūlīt atplisa vajā.

Otru un trešo zābaku nodevu remontā vēlāk — jūnija vidū. Saņēmusi tos atpakaļ, pārliecinājos, ka otrs zābaks nemaz nav labots. Sākumā negribēju to ņemt preti, bet vēlāk, uzzinājusi, ka būs jāgaida vēl vienu mēnesi, kamēr to labos fabrikā, ņēmu apavu ciet un prasīju naudu atpakaļ. Taču pieņēmēja atteicās to darīt, teikdama, ka tad viņai šo naudu nāksoties maksāt no savas kabatas.

Ar trešo zābaku iznāca vēl raibākas lietas. Kad nodevu to labot, tas bija jauns un zaļš. Kad saņēmu atpakaļ, šis zābaks bija kļuvis vecs un brūns. Mēģināju pieņemt to ieskaitdrot, bet viņa apgalvoja, ka es nepazīstot pati savus zābakus. Ļoti iespējams, ka tie piederot manai meitai. Viņa esot ar mieru dēvēt, ka ceturtais zābaks, kas palika mājās, jo bija vesels, atvests uz ateljē, noteikti būšot brūnā krāsā...

Cienijamo «Dadzī»! Nāc nu talkāt! Pati saviem spēkiem galā netikšu. Ne ar pieņēmēju, ne fabrikul!

E. DIŠLERE,
Ogrē

LABDIEN, «DADZĪT»!

1979. gada vasarā mūsu pusē sākās meliorācija. Rezultātā ceļa vietā palika rakumi, grāvji un bedres.

Rudenī nolija lietus. Un tad... Tu pats vari tedomāties, kā bija tad — dubļi līdz ceļgaliem! Radās arī vairāki brīnišķīgi ezeri. Gan lieli, gan mazi.

Tu jautāsi, kāpēc mēs nekur negriezāmies pēc padoma. Griezāmies gan. Salacas ciema padomē. Aizrakstijām «Mikrofonam-80». Ziņojām Limbažu rajona izpildkomitejai. No turienes saņēmām atbildi, kurā bija teikts, ka līdzekļi ceļa būvei ir paredzēti un darbus uzsāks cik vien ātri iespējams. Taču nekāds noteikts datums nebija minēts.

Daudz rakstīts, daudz solīts, daudz gaidīts, tikai nekas nav sagaidīts. Bet vai nu kalendārā dienu trūkst, vai solītajiem vārdiem!

Labais «Dadzī», tāpēc redzi, mēs nolēmām, ka jādūdz palīgā Tevi.

Ar cieņu J. SEDLENIEKS, I grupas invalīds,
DAVIDSONI, DĀRZIŅI, POMMERS,
Limbažu rajona Korgēnē

MĪĻO «DADZĪT»!

Vai Tu nevarētu pamācīt, kā Ventspili izsaukt taksometru? Man, tāpat kā maniem kaimiņiem Inženieru ielas jauno namu rajonā (pašreiz te dzīvo ap 3000 cilvēku), nav telefona. Ir mums viena telefona būdiņa, kura reizēm darbojas un kuru mūsu krievnieki sakaru viri nenoguruši labo. 11. augustā no šīs būdiņas piezvanīju uz Ventspils autoostas dispečeru punktu un gauži lūdzu taksometru, jo bija atbraukusi brāļasieva un gribēja doties uz Pārdaļu. Dispečere pierakstīja visas vajadzīgās ziņas un pēdīgi pavaicāja, kāds esot mans telefona numurs. Ar dziļu nožēlu atbildēju, ka telefona man vēl nav, jo mums jauno centrāli ceļ jau kādus — bail nosaukt skaitlīt — gadus. Dispečere nolika klausuli, klak! Izrādās — taksometru Ventspili var izsaukt tikai tie, kam mājās ir telefons. Citiem, ja ir vajadzība kaut kur steidzīgi nokļūt, jāņem kājas pār pleciem un jāskrien...

K. DRUVA,
Ventspili

PA «DADŽA» MATERIĀLU PĒDĀM

«LABO «DADZĪT»,»

rakstīja K. Alekss no Rīgas «Dadža» 12. numurā, «Alūksnes Mazie kapi nezin kāpēc ir pamesti likteņa varā.»

Uz šo vēstuli drīz vien atsaucās Alūksnes pilsētas izpildkomitejas priekšsēdētājs b. L. Vērdiņš. Savā vēstulē viņš mums dara zināmu, ka Mazie kapi tagad sakārtoti. Nogāztais vārtu stabs ir pārcelts, bet atkritumu izgāztuve likvidēta. Veikti arī citi kapu uzkopšanas darbi.

«KLUPŠANAS AKMEŅI»

tautas patērēja preču veidā radījuši galvas sāpes dažam labam mūsu republikas rūpniecības uzņēmumam. Par to «Dadzis» rakstīja 12. numurā.

Tieši tādēļ mūs iepriecina fakts, ka šie uz-

nēmumi pamazām sāk klupšanas akmeņus novākt. Tā, piemēram, rūpnīcas «Sarkanā zvaigzne» direktors b. A. Sokolovs mums raksta, ka jau šajā gadā sāktā jauna modeļa mopēda — «Rīga-22» — ražošana. Bet nākošajā gadā sāks ražot vēl vienu jaunu modeli — «Rīga-12».

«KAS TO BŪTU DOMĀJIS»,

ka gipsakmens slāņus velni izmantojuši savu lauzto kāju dakterēšanai!

Šādu pārdrošu hipotēzi «Dadzis» uzstādīja 13. numurā sakarā ar gipsa deficītu būvmateriālu veikalos. Šajā sakarībā Būvmateriālu rūpniecības ministrijas Dzelzsbetona konstrukciju un vietējo būvmateriālu kompleksitātes un sadales pārvaldes priekšnieks b. Ž. Šuics savā vēstulē mums paskaidro, ka Sauriešu būvmateriālu kombinātam trūkstot

taras, tādēļ gipsis plaša patēriņa tirgū piegādāts maz. Tagad kombināta vadībai dots norādījums piegādāt gipsu veikalos pietiekošos daudzumos, turklāt šī rīkojuma izpildi katru dienu kontrolēs.

«KAD BEIDZOT IZGUODROS VELOSIPĒDU?»

Tā «Dadzis» jautāja 14. numurā. Un saņēma no Rūpniecības preču tirdzniecības pārvaldes priekšnieka b. M. Atamaņukova šādu atbildi:

«Latvijas PSR Tirdzniecības ministrija paskaidro, ka saliekamo velosipēdu riepas republikai uz 1981. g. pieprasītas 13 tūkst. gab. Faktiski iedalītas 100 gab., tāpēc pārdošanā to praktiski nav. Tiek pieprasīti papildu resursi 1981. gadam no PSRS Tirdzniecības ministrijas.»

I. MELGAILIS

INTELIĢENTI

Tehniskās inteliģences pārstāvis profesors Laurlapa nu jau divas dienas pēē kārtas nebija aizvēris acis. Viņa laulātā draudzenē, radešās inteliģences pārstāvē, parēban atradās viesizrādēs, tādē profesors pats bija spiests sēdēt mājās un gaidīt santehniķi. To viņam vajadzēja darīt tāpēc, ka no virtuves krāna nepārtraukti tecēja ūdens. Visu šo laiku tehniskās inteliģences pārstāvis galvenais uzdevums bija uzmanīties, lai ūdens negāztos pārī spārnim, kas bija nolikts zem krāna.

Beidzot santehniķis atnāca. Santehnikās inteliģences pārstāvis bija nedaudz skaidrā prātā, un savu lietu pārzināja teicami. Jau pēc pus stundas bojātais krāns bija kārtībā.

— Lielais paldies jums, mīļo cilvēk, — tehniskās inteliģences pārstāvis aizkustināts sacīja un, samulsumā piesārcis, sniedza santehniķim zaļu naudas zīmi.

Santehnikās inteliģences pārs-

stāvi Laurlapas vulgārais žests dziļi aizvainoja.

— Jūs smeļaties par mani?! — viņš skaļi iesaucās. — Par tādu darbu šitāda pateicība?! Un vēl skaitoties profesors!...

— Cik tad jūs gribētu?

— Vismaz zilo.

«Kāds nekauna!» profesors naidīgi nodomāja, taču savaldījās.

— Bet jūs taču saņemat algu un, vispār, tur bija tikai pus stunda darbs!

Santehniķis ieģrūda zaļo papīrīti kabatā un nikni noburkšķēja:

— Skopulis tu esi, ne profesors... Starp citu, tava sieva par tādu pašu darbu vienmēr maksāja sarkano...

— Tas tāpēc, ka viņa ir profesora sieva, bet es, mīļo cilvēk, esmu strādnieka dēls!...

Un tehniskās inteliģences pārstāvis izvadīja santehnikās inteliģences pārstāvi pa durvīm. Tas, protams, nebija glīti, taču...

V. LANDO

PLŪST UN PLŪST

Pensionāram Kraķitim nesen izdevās pārveidot slavenā sengrieķu filozofa Heraklīta konstatējumu «Viss plūst, viss mainās». Viņš to izdarīja bez īpašas garīgas piepūles, un tas viņam maksāja smiekla naudu — četras divkapeiku monētas.

Tas nenotika pēkšņi. Viss norisinājās mierīgi un bez steigas. Vairāku ārēju apstākļu ietekmē pārveidojums Kraķīša prātā nogatavojās pakāpeniski. Kādudien jūlijā, iegriezies no Leņina ielas Palīdzības ielā, Kraķītis asfaltētās ietves vidū ieraudzīja burbuļojošu avotiņu. Apziņīgs pilsonis būdams, viņš nekavējoties piezvanīja pilsētas ūdensvada dežurāntam un paziņoja par ūdens noplūdi. Nakamnedēļ Kraķītis telefonēja atkal, jo avotiņš jau bija pārvērties par strautu. Vēl pēc nedēļas viņš ziņoja klauzulē, ka te uzradušies kurkuļi, un vēl pēc septiņām dienām — ka izveidojusies dūņu kārtā un sāk zaļot ūdensaugi...

Visbeidzot kad pensionārs Kraķītis, pētidams mutuļojošo minigeizeru, piesmēla pilnu kurpi ar ūdeni, viņš nodomāja: jā, kas to lai zin. — varbūt Palīdzības ielā nolemts ierīkot pludmali? — un devās uz ūdensvada un kanalizācijas saimniecības pārvaldi noskaidrot lietas apstākļus. Viņš atvēra durvis un teica: «Labdien. Ūdens plūst un plūst...», tādējādi likdams sākumu Heraklīta tuvu un tālu pazīstamās sentences pārveidojumam.

Nākamo pāris desmit minūšu laikā Kraķītis uzzināja dažus faktus, kuri palīdzēja topošo prātulu noformulēt līdz galam.

Līdz ar Daugavas ūdensap-

gādes kompleksa iedarbināšanu jūtami palielinājās spiediens pilsētas ūdensvada tīklā. Tikpat jūtami palielinājās arī ūdensvada avāriju un bojājumu daudzums: 1978. gadā bija 7 avārijas un 1597 bojājumi, 1979. gadā attiecīgi — 65 un 2032. Diemžēl darba roku un tehnikas daudzums ūdensvada un kanalizācijas pārvaldes avāriju dienestā praktiski palicis iepriekšējā līmenī. Tāpēc lauvās tiesa bojājumu — tādi kā ūdens noplūde necilajā Palīdzības ielā — mēnešiem ilgi gaida savu kārtu, kas pienāk tikai pēc tam, kad likvidēti bojā-

jumi un avārijas nozīmīgākajās magistrālēs. Tas pats bija pirms trim gadiem, tas pats ir šodien. Praktiski nekas nav mainījies...

«Viss plūst, viss mainās.» Tā savā laikā bija teicis Heraklīts. Šodien nevienu neinteresē, vai viņam tas ko maksāja.

Ūdens plūst, nekas nemainās. Tā nesen teica pensionārs Kraķītis. Viņam tas izmaksāja astoņas kapeikas.

Bet — cik maksā saldūdens, kas laikus neizlabotu bojājumu dēļ aizplūst kanalizācijā ja Daugavas ūdensapgādes kompleksa pirmās kārtas būve valstij ir izmaksājusi divdesmit miljonus rubļu?

Z. ATIS

— JŪS TEICĀT, KA UZ LAUKA NAV PALICIS NEVIENS KARTUPELIS, BET ČUKAS TĀ NEDOMĀ!

— KO NU NIEMĒ LOBĒ VĀR DOMĀ?

Pasākumu plāns

Priekšnieks nokritizēja mūsu nodāju — slikti strādājoš. Neliels kolektīvs satraukts sanāca apspriesties.

— Atklāti sakot, to jau varēja gaidīt, ka vienreiz lauva uzrēks. Tur jau pat dzelzs pacietība var salūzt kā sakaltusi pēperkoka sirds, kad dažī, piedodiet, hm... dažas vairāk pa frizētavam un bodēm... — grāmatvedis Rumpis uzmata, man spīvu skatienu.

Fuul! Ja pašam plīks pauris, tad frizētavas lai izput, vai? Atceries labais! Ievilku elpu, lai pasacītu no kuras puses mūsu telpās pēcpusdienās ož pēc lētiem vīniem, bet galvenais kasieris Tūtnieks iemetās starpā.

— Vešūzis atrodas nākamajā šķērsielā. — viņš atgādināja. — Turēsimies pie lietas: mums jāsatāda plāns, ko darīsim darba uzlabošanai. Gaidu priekšlikumus.

Uz brīdi visi kļuva tik klusi, ka varēja dzirdēt izgarojam smaržu pingrotu mašīnkrāslīšanas līmiņas atvilktnē. Tad jaunākais kasieris Vestītis nokāsējās un tādējādi izveda sapulci no situācijas, kas draudēja kļūt kutelīga. Vestītis laikam būtu arī ko vērtīgu pateicis, bet pa durvīm iespraucās gaiši sprogauna galva ar jautājumu:

— Kas man iedos pavadzīmi? Es te kvernu jau pusstundu.

Ekonomists Lielzirgs palēcās gaisā:

— Nu! Vai šādos apstākļos, kad tev augu dienu visi kaut ko prasa, liek parakstīt apzīmogot, izrēķināt, vai šādos apstākļos cilvēkam ir iespējams atrastīt savu radošo iniciatīvu?

— Nav iespējams, — mēs vienā balsī piekritām un secinājām, ka nodaļā izveidojies saliedēts kolektīvs. To Rumpis tūlīt ierakstīja plānā kā pirmo numuru.

— Man te vēl ilgi būs jāgai-

da? — sprogaunā galva turpināja jaukt gaisu.

— Vai jaunais cilvēks nav dzirdējis, ka ātri tikai blusas ķer? — Tūtnieks tēvišķi sacīja nepacietīgam apmeklētājam. — Šī mūžam jaunā gudrība atrodama sakāmvārdū un parunu krājumā, iesaku brīvos brīžos pašķīstīt.

Tā pats no sevis tapa punkts par kultūras līmeņa celšanu.

— Nav slikti, bet neies cauri, par īsu — plānu aplūkodams, Rumpis sprieda. — Vajadzētu vismaz trīs punktus.

Diezin cik ilgi mēs vēl laužītu galvas, ja atkal neiegāzies tas steidzīgais ar savu apnīcīgo prāšpāšanu. Šim vajagot, damps pagalmā sen rūcot un didoties!

— Atvainojiet, bet šodien nekas neiznāks. — Irmīņa engēliski iedūdojās. — Mums ir pēkšņā revīzija un tādā reizē ne papīra strēmeli kustināt nedrīkst. No tā brīža, kad komisija ir pāri sliekšnim, visam jāpaleik neaiztiktam savās vietās. Tāds ir noteikums. Viņi tak skatās, vai mēs netaisām šahermaherus. Tā ka — ar lielāko prieku, bet...

Sprogaunais tips pastomījās un pazuda. Saucām urrā Irmīnai un rakstijām, ka esam iesaistījušies izgudrotāju kustībā. Sajūsminātais Vestītis ieteica viņai šo vienreizējo gājienu patentēt. Bet Irmīņa, godīgs cilvēks būdama, atzinās:

— To es iemācījos iepriekšējā darbavietā.

Mēs būtu pēdējie kokagalvas, ja par ceturto plāna punktu neierakstītu pieredzes apmaiņu ar radniecīgās iestādes kolēģiem.

Rumpis dungodams aiznesa plānu priekšnieka sekretārei. Un pēc tam draudzīgā pulcīnā taisījāmies uz kafējnīcu. Nu reiz bija pamats, un kurš gan uzdrīkstētos to apstrīdēt!

M. MUŠA

MŪŽĪGAIS VERĶIS

Janka izgudroja verķi. Tas griezās un nekad neapstājās. Tagad teiktu «perpetuum mobile». Bet toreiz (un tas bija pirmatnējā kopienā) par latīņu mēli vēl neviens neko nenojauta. Verķis, un cauri.

Janka aiznesa verķi ģints vecākam. Sirmā galva apskatīja verķi un prasīja — vai ar to mumu var nosist? Nē, nevarot vis. Un pirmatnējo zaki? Arī ne. Tad tādus verķus mums vēl nevajag, Sirmā galva viedtīgi noteica un aizsūtīja Janku pāris alas tālāk. Lai gudrojot kaut ko citu — kaut vai špicas. Cik ilgi berzīsi koku pret koku?...

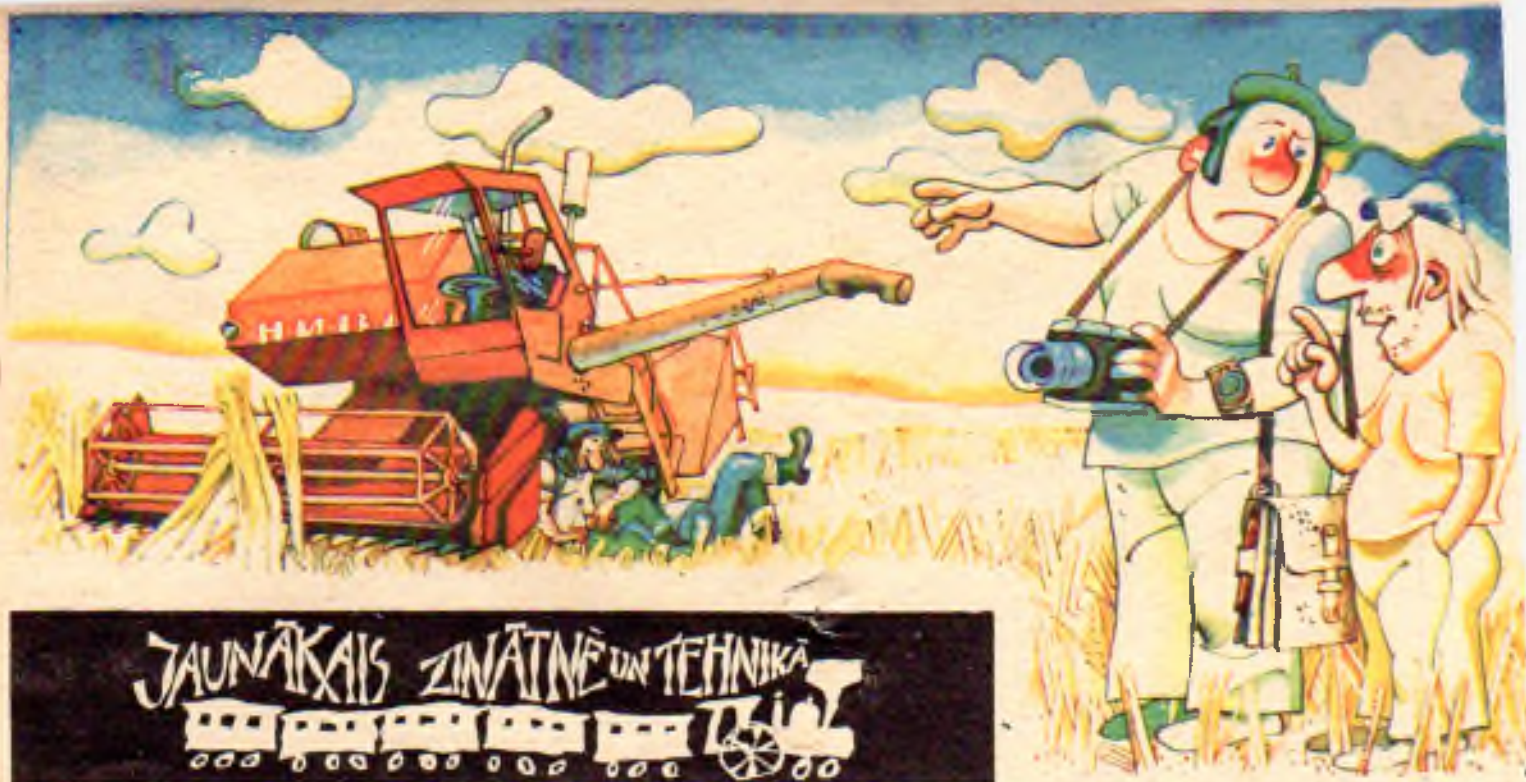
Janka iesvieda verķi krūmos un aizslāja izfunklēt špicas. Tas starp citu viņam neizdevās.

...Aizdīmdēja gadu simti. Janka (cits) izgudroja verķi. Tas griezās, griezās un nekad neap-

tējam muižniekam. Ko ar to var darīt, muižnieks prasīja, šnabi var dzīt? Nē, nevarot vis. Kokus gāzt? Arī ne. Ko tad tu uzmācies ar blēnām — vietējais muižnieks noskaitās un lika Janku nopērt. Verķi iemeta dīkt.

...Pienāca mūsdienas. Janka (tagadējais) gudroja tā, gudroja šitā, kamēr iztukoja riktīgu verķi. Tas griezās, griezās un nekad neapstājās. Klusinām, klusinām Janka paņēma verķi un pievienoja to elektrības skaitītājam. Līdz šim tas griezās uz vienu pusi (kā nekā gruntīga māja, siltumnīca, garāža — visur vajag gaismaņu un siltumu), bet, tiklīdz pievienoja verķi, skaitītājs sāka griezties uz otru pusi.

— Brīnišķīgs daikts tāds perpetuum mobile — Janka priecājās un berzēja rokās.

JAUNĀKAIS ZINĀTNE UN TEHNIKĀ

TO NEDRĪKST PIEĻAUT!

Ikviens, kas interesējas par medicīnu, zinātni, ka nervu slimniekiem vasarā visietelmāk atpūsties pie jūras. Ūdens, saule, gaiss... Ja šos labvēlīgos faktorus vēl apvieno ar nervu sistēmas rūdišanu, ārstnieciskais efekts ir pārsteidzošs. Protams, rūdišanai jābūt zinātniski pamatotai. Lai arī cik tas divaini izklausītos, ideālu rūdišanas metodiku sabiedriskā kārtā izstrādājuši Jūrmalas gāzes saimniecības montāžas un ekspluatācijas kantora speciālisti.

Tiem Jūrmalas iedzīvotājiem un atpūtniekiem, kam mājās vai vasarnīcās ir uzstādīti gāzes baloni, puslīdz regulāri nākas zvanīt kantora dispečeram. Tā un tā, lūdzu apmainīt tukšo balonu pret pilnu. Zvanīšana parasti notiek no telefona automātiem, kur vasarās vienmēr stāv isāka vai garāka rinda. Cilvēks, kas zvana gāzes kantorim, uzgriez dispečera numuru vienreiz griež otrreiz, trešoreiz un tā tālāk, jo numurs allaž ir aizņemts. Pārējie rindā stāvētāji pamazām kļūst nepacietīgi, klauvē pie telefona būdiņas durvīm un rāda pulksteni. Apmēram pēc stundas temperamentīgākie rindā stāvētāji mēģina zvanītāju no telefona attālināt ar fizisku spēku. Tādā gadījumā zvanītājs krampjaini pieķeras telefona klausulei, sauc pēc palīdzības un neatlaidīgi turpina griezt numuru 44225.

Statistika rāda, ka, nepārtraukti cīnoties, otrā vai trešā dienā dispečeru izdodas sazvanīt un gāzes balons tiek apmainīts.

Tiem, kam vasarā nācies mainīt gāzes balonu vairākkārt, nervu sistēma ir norūdīta dzelžaini. Tāpēc cerēsim, ka arī nākamvasar gāzes kantora dispečeram būs tikai viens te-

lefons. citādi jūrmalnieki vasaras laicībā nevarēs ka nākas norūdit savu iedragāto nervu sistēmu.

Un to nu nekādā ziņā nevajadzētu pieļaut.

KUR ESI, DOMA?

Ģeniālas domas iesaucas prātā negaidot. Turklāt nav teikts, ka ģeniālajām domām katrā ziņā jāiesaucas prātā profesoriem vai akadēmiķiem. It nemaz arī nē! Domas rīkojas pēc saviem ieskaatiem un, aizskrējušas garām simt zinātnu korifejiem, žilbinoši apgaismo prātu sacisim, krājkasu darbiniekiem.

Šo neticamo apgalvojumu pierāda arvien jauni un jauni fakti. Mēs visi labi atceramies, ka agrāk krājkasēs bieži vien varēja redzēt rindas. Cilvēki pukojās par laika šķiešanu un rakstīja redakcijām sūdzības. Bet pēkšņi — žips! — atskrēja ģeniāla doma, un situācija acumirklī mainījās. Rindas izgaisa!

Kā tas tika panākts? Ļoti vienkārši — pie krājkasu durvīm parādījās neliela zīmīte: «Komunālos maksājumus šeit nepieņem». Dažās zīmītēs bija norādīts, ar kādiem satiksmes līdzekļiem jābrauc līdz krājkasei, kur maksājumus pagaidām vēl pieņem, citās zīmītēs šādas informācijas pārmērības nebija.

Ar prātu spriežot, ja krājkasēs nav rindu, redakcijām nevajadzētu saņemt sūdzības. Bet redakcijas tās saņem! Kā tas izskaidrojams, to nevienš nezina. Tomēr nekritisim izmisumā, varbūt ģeniālā doma kādreiz iesaucies prātā arī žurnālistiem un viņi šo paradoksu spēs izskaidrot.

A. ISAIS,
zinātnu kandidāts

— TIK DAUDZ LABĪBAS VEL UZ LAUKA, SIEM NEKĀDU PĀRDZĪVOJUMU!

— TĀ VIS NESAKI, ŠITIE VĪRI IR PĀRDZĪVOJĀU TRĪS KOLHOZA PRIEKŠSĒDĒTĀJUS UN SEBRIGADIERUS.

E. OZOLI

NEPAMATOTI APVAINOJUMI

Putni, zivis un zvēri sūdzējās par Lapsu. Lapsa nosodoši paskatījās uz sūdzētājiem un skaidrības labad uzdeva viņiem dažus jautājumus.

— Karūsa! Vai tas ir godīgi, ka Vista apvaino mani vistu ēšanā?

— Nē! — Karūsa atbildēja. — Es zinu tikai to, ka Lapsa ēd zivtiņas.

— Tagad tu, mīlais Zakī, saki, liekot ķepu uz sirds, vai Karūsas vardi atbilst patiesībai?

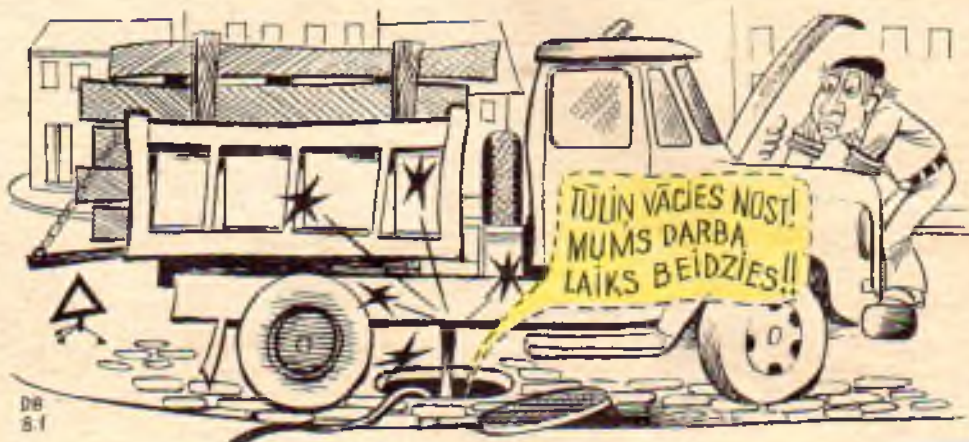
— Protams nē! Tu taču esi zakēdāja!

— Bet tagad tu, Vistiņ, atbildi, vai esi vienisprātis ar iepriekšējo liecinieku?

— Nē un vēlreiz nē! Tu esi vistēdāja! Un es no saviem vārdiem neatkāpjos!

— Redzat nu, cienījamie, — Lapsa nosmiknāja. — Visi trīs sūdzētāji neapstiprināja sūdzībā minētos faktus. Cerams, tagad jūs pārliecināties, cik viegli var krist apmēlotājiem par upuri.

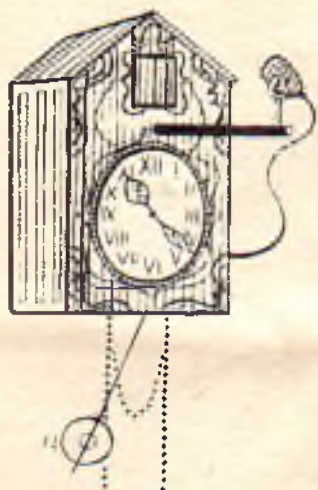
M. CALIS

ŠOFERIS: — PRIEKŠNIEK, ATVEDU TALCINIEKUS! NEST KANTORĪ VAI VEST UZ LAUKU!

U. MEZAVILKS

I. MELGAILIS

STARP CITU

Ja vienmēr varētu zināt, kas ar ko beigsies, daudz kas nesāktos.

Izglītots cilvēks: visus savus konfliktus ar sievu dēvē par konfrontāciju.

Lai tikai būtu pielūdzēji, talanti atradīsies.

Visbīstamāk sēdēt uz pulvera mucas ar pipi zobos.

Glaimi — indes paveids ar tīkamu garšu.

Ai, klusēšana, cik tā dažkārt ir dairunīgā!

C. MELAMEDS

KLEKSĪŠI

«Plūdoņa Jaunais gulbis ir no bagātas un turīgas putnu ģimenes.»

«No jauno Indrānu rīcības Blaumaņa lugā var mācīties, kā jāizturas pret saviem vecākiem.»

No skolēnu sacerējumiem izrakstījis

ELEKTRĪBA PAR BALTU VELTI

Ik reizi, kad pleistaigāju pie energoinspektoriem un painteresējos, kas Rīgā pārspēj visus rekordus elektroenerģijas nelietderīgas izlietošanas jomā, pēdējos gados visbiežāk man atbild:

— Rūpnīca «Darba spars»! Procentuāli, protams.

— Cik? — man gribas zināt.

Inspektori tūdaļ paskaidro:

— Zudumi viņiem sastāda divpadsmit līdz piecpadsmit procentus no kopējā patēriņa. Tiesa, viņu patēriņu nevar salīdzināt ar to elektrības daudzumu, ko izlieto republikas industrijas flagmani, tomēr...

Un, palūkojušies papīros, viņi turpina:

— Tomēr arī tas enerģijas daudzums, ko «Darba sparā» iznīko, nav nekāds mazais. Pusotra miliona kilovatstundu gadā, ja vēlaties zināt. Neskaitot vēl to miljonu, ko varētu ietaupīt, ja vien...

Oho, pusotra miliona kilovatstundu! Un vēl miljons...

— Atļausiet pavaicāt, — es saku energoinspektoriem, — vai nevar mazliet konkrētāk? Tā sakot, apskaidrot plašās lasītāju masas kā vienai rūpnīcai izdodas iznīkot tādu elektrības daudzumu? Varbūt no šāda piemēra var izdarīt secinājumus citu rūpnīcu darbinieki...

Izrādās, elektrības iznīkošanas tradīcijas «Darba sparā» radušās jau ļoti sen un zel joprojām. Jau pirms gadiem pieciem šiem ganībai dambī 21b ar modernām trauku emaljēšanas iekārtām, varbūt tagad elektroenerģijas racionālās izmantošanas jautājumi rūpnīcā ir pacelti nebijušos augstumos? Jau nās iekārtas taču ir ļoti energoietilpīgas, citiem vārdiem sakot, jaudīgas.

— Nekā nebija! — inspektori atbild. — Zāvēšanas kameras un emaljēšanas krāsnis strādā

dā pa tukšo. Nu, labi, labi. neteiksim, gluži pa tukšo, bet pa pustukšo. Un vēl precīzāk būs, ja sacīsim, ka krāsnis noslogotas par kādu trešdaļu. Tur arī rodas tie kilovatstundu miljoni, tur aiziet elektrība par baltu velti.

Rūpnīcā es apvaicājos, kāpēc simtiem kilovatstundu jaudīgās elektrokrāsnis un zāvēšanas iekārtas tērē elektroenerģiju pa tukšo, tas ir pustukšo, precīzāk sakot, par trešdaļtukšo.

— Trūkst darba roku, — rūpnīcas vīri atbild. — Nespējam izgatavot tik daudz trauku, lai krāsnis pilnīgi noslogotu.

— Bet milzīgie elektroenerģijas zudumi? Ko darīt ar tiem? — es mēģinu noskaidrot.

Un te nu mani gaida neliels pārsteigums.

— Par kādiem zudumiem jūs runājat?! — rūpnīcas vīri izbrīnījušies jautā. — Tādu nav! Tieši otrādi mēs elektroenerģiju esam pat ietaupījuši!

Patiesi! Es palūkojos uz statistiskās-atskaites formu 11-SN un redzu, ka viss ir labākajā kārtībā. Rūpnīcā «Darba spars» šā gada pirmajos divos ceturkšņos elektroenerģijas ekonomija sastāda 302 tūkstošus kilovatstundu jeb 5% no kopējā patēriņa. Arī trešais ceturksnis, bez šaubām, vainagosies ar panākumiem.

Nu kā lai te nepriecājas!

Tiesa, iegūtā ekonomija nesedz lielos zudumus. Bet tas nekas. Galvenais, ka ir ietaupīts. Un, ja kāds ir taupīgs, tad, kā zināms, viņš par to tiek atalgots. Viņam dod prēmiju. Un paslavē arī.

Protams, ne katrs tūdaļ sapratīs, kā var vienlaicīgi gan taupīt, gan izšķērdēt. Nekā neskaidra tomēr te nav. Zudumi — tie ir reāli. Ekonomija — tā ir atkarīga no elektroenerģijas īpatnējām patēriņa normām. Bet normas, kā zināms, ir elastīgs lielums. Tās var pagriezt tā, var arī šitā...

Un tad viss kļūst skaidrs.

B. KRASTINS

GODĪGS CILVĒKS

Sēdēju un domāju par to ne-labojamo postu, kādu cilvēki sagādā sev un citiem. nedzīvo-dami godīgi.

Te pēkšņi pie durvīm pieklaus-vēja. Nepazīstams, bārda ru-gājiem noaudzis tēviņš. Kabatā pusizdzerta alus pudele. Uz manu jautājošo skatienu atbil-dēja:

— Es atnācu, lai atdotu jums parādu. Esmu godīgs cilvēks un ļābi atceros tos, kas man ir da-rījuši labu.

Mēģināju atcerēties, ko labu biju darījis šim tēvainim, taču veltīgi, nevienā smadzeņu krokā vīrs ar alus pudeli nebija aiz-kēries.

— Vai atceraties? — tēvainis noprasīja. — Toreiz pie alus mu-cas jūs aizdevāt man piecpa-dsmi kapeikas.

Es noskurinājos.

— Jūsu zināšanai. — vēsi at-teicu. — es alu vispār nedzeru un no mucas ne tik.

— Toties es dzeru. — ciemiņš draudzīgi pamiedza man ar aci. — un toreiz, zināt, man pietrūka.

— Nu un tad?

— Un jūs man tās kapeiciņas iedevāt.

— Adresi arī? — es pavīp-snāju.

— Nē, to es sameklēju pats. Toreiz jūs gājāt ar draugu un viņš jums teica: «Bērzin, ne-dod!» bet jūs tomēr iedevāt. Iedevāt tāpēc, ka esat labs cil-vēks.

— Zināt, es neatceros, — pa-raustīju plecus.

— Toties es atceros. Domājat, man bija viegli, zinot tikai jū-su uzvārdu, atrast, kur jūs dzi-vojat? Un to es darīju tikai tā-pēc, lai atdotu šo parādu, kura dēļ sirdsapziņa mani ir pagalam nomocījusi.

Šie vārdi, jāsaka, mani aiz-kustināja. Nodzēries cilvēks līdz kļūpim, taču, neskatoties uz to, cenšas dzīvot godīgi. Ne jau katrs ar tādu apņemšanos var palepoties.

— Lai jūsu sirdsapziņa ir mie-rīga, — laipni pasmaidīju, — es jums šo parādu atlaižu.

Domāju, ka istais Bērzinš, ku-ru bārdainis meklēja manu rīci-bu nenosodītu. Turklāt viņš šo nenozīmīgo gadījumu noteikti jau sen būs aizmirsis.

Taču bārdainim šai jautājumā bija savas domas.

— Nekādā gadījumā! — viņš iesaucās. — Par to nevar būt ne runas! Nemiet, te būsi!

Un viņš pasniedza man div-desmit kapeikas. Kamēr es van-dījos pa kabatām, lai izdotu at-likumu, viņš jau bija prom.

Tiesa, aiziedams viņš bija pa-nēmis līdzī manu jauno rudens mēteli, taču par to es daudz ne-uztraucos — cilvēkam vajadzēja un viņš aizņēmās. Gan jau at-nesīs, jo lai nu kāds, bet godīgs viņš bija!

A. DZIRNIS

— MĪLĀ FERMA PĀRZINE! ATĻAUJIET JUMS DZIMŠANAS DIENĀ PASNIE-DAZUS ZIEDUS!

— ES VAIRĀK PRIECĀTOS PAR SIENIŅU!

K. LIE

D. BREIKS

Kad kāds no maniem draugiem uzzina, ka svētdienu esmu pavadījis pie televizora vai lasot grāmatas, viņš uz mani skatās ar vis-dzīlāko nožēlu. Man, redzat, katrā ziņā būtu vajadzējis spaidīties pārpildītos vilcienos, pēc tam kauties ar odiem, stāvēt pie ēdnīcas kilo-metru garā rindā, lai steidzīgi apēstu atdzisu-šu kotletu un joņotu tālāk. Tikai tādā gadi-jumā draugi atzītu, ka svētdien esmu kārtīgi atpūties. Nekādi nevaru saprast, kāpēc gar-laicīgs izbraukums ārpus pilsētas ar pārmē-rīgu sauļošanās un sasīlušā alus tempšanu tiek uzskatīts par priecīgu pikniku, bet stai-gāšana lietū pa kaimiņu pilsētas veikaliem — par tūristu pārgājienu. Un tomēr, kad pagā-jusajā nedēļā draugs mani aicināja piedalīties nelielā piknikā, es nezin kāpēc nesūtīju viņu, kur pienākas, bet klausījos, ko viņš man stāsta.

— Vai tu kādreiz esi ēdis šašliku ar dūmu smaržu? — draugs, lūpas čapstinādams, jau-tāja. — Tādu sulīgu, uz oglēm ceptu?

— Bet vai tu esi redzējis, kā šašlikus cep? — es painterosējos, jo zināju, ka draugs no ēdienu gatavošanas zina vienīgi to, ka sviests jāsmērē uz maizes un nevis otrādi.

Viņš paskatījās man acīs sāpīgi un pārme-toši.

— Vai tu tiešām neko neesi dzirdējis par manu ceļojumu uz Kaukāzu? — draugs jau-tāja, un es sapratu, ka esmu atļāvies netak-tisku piezīmi.

— Piedod, — tūlīt atvainojos, un, lai glāb-tos, piekritu sestdien agri no rīta ierasties pie viņa.

Ieradies drusku izbijos.

— Vai tiešām tu domā visu šo paunu, ko-feru un somu kaudzi gēmt līdzī?

— Protams! — draugs priecīgi atbildēja.

— Atvaino, es nupat atcerējos, ka esmu mājās atstājis ieslēgtu gludekli!

Draugs nostājās durvīs.

— Nu, nu, tikai bez panikas! Šeit ir vie-nīgi pats nepieciešamākais, lai cilvēks varētu pareizi atpūsties. Grāb ciet trīs somas, divus koferus un ejam!

Mēs gājām. Kad bijām nonākuši galā, es atkritu zālē.

— Ko tu tagad domā darīt? — draugs jautāja.

— Atpūsties — smagi elsdams, es atbil-dēju. — Citādi...

— Vispirms sagādā maiku, sagriez galu un iekur uguni! — sekoja pavēle. — Kad ēdīsi šašliku, varēsi pūsties, cik vēlēties!

Veselu stundu stiepu no meža zarus, ko draugs nekavējoties izbrāķēja, jo tie bija vai

nu pārāk zaļi vai pārāk sapuvuši. Galu galā viņš apžēlojās, atzina, ka daži zari ir derīgi un sāka kurināt ugunsgrāvu.

— Tagad noskaidrosim, no kuras puses pūs vējš. Aha, no šīs puses! Padoč sērkokipus!

Vispirms draugs sērkokipus piebāza pie vie-nas pagales, tad pie otras. pie trešās. Nevie-na no tām neaizdegās, toties nodzisa sērko-cipš. Pēc tam gluži tāpat nodzisa visi pārējie sērkokipi, izņemot pēdējo. Ar to brīnumainā kārtā izdevās aizdedzināt sausu zariņu.

— Pūt! — draugs ļoti uztraucies man uz-sauca. — Pūt, kamēr uguns iedegas ar gaišu liesmu!

Es pūtu, uguniņa nodzisa.

— Ko tu, nelaimīgais, izdarīji? Viss paga-lam!

Nekas nebija pagalam. Es izvilku no kaba-tas šķiltavas un ugunsgrāvu aizdedzināju. Šaš-liku cepšana varēja sākties.

— Nu, vai nav delikatese? — draugs pie-bāza man pie deguna apdegušu pusjēlu galas gabalu. — Dūmu smaržu nejūti?

— Paldies, paldies, — es laipni sacīju. — Un kā būtu, ja mēs tagad brauktu mājās? Man briesmīgi gribas ēst...

Pēc pāris dienām atkal sastapu draugu.

— Vai tev kādreiz ir laimējies ēst trīskār-tīgu zivju zupu? — viņš jautāja. — Nē? Tad esi gatavs, sestdien braucam uz upi!

Es piekritu. Un kāpēc ne? Atgriezies mā-jās visiem varēšu stāstīt, ka trīskārtīgā zivju zupa ir vēl garšīgāka par šašliku ar dūmu smaržu!

L. KAZARNOVSKIS

— TE TUVUMĀ JĀBŪT VEĻAS MAZGĀTAVAI!
— JĀBŪT, BET NAV...

G. VINDEDZIS

SKOLA MAKSĀ NAUDU

Dažam saimniecības vadītājam pat vissausākajā gadalaikā ūdens pēkšņi sāk smelties mutē. Ferma ir, lopīņi ir, bet ūdens — nav.

— Biedrī! — vadītājs saka. — Pēdējais laiks urbt zemē caurumu! Jo ātrāk, jo labāk, jo dziļāk, jo prātīgāk. Gan jau manīs, kas tur nāks laukā — Valmieras minerālītis vai tīrs avota ūdens.

Tiesa, visi zina, ka artēzisko aku urbšana nav suliņu tecināšana — izborē caurumu un dzer. Zemē caurumu tāpat vien neizurbīsi. Taču, ja ir galva uz pleciem, talkā var paaicināt modernu urbšanas tehniku. Kas māc, tam nāk, kas meklē, tas atrod. Madonas rajona kolhoza «Zelta druva» galvenais inženieris Gatis Seržāns atrada Latvijas PSR Ministru Padomes Ģeoloģijas pārvaldes Hidroģeoloģijas ekspedīcijas urbšanas meistarus.

Aiklāti sakot, urbšanas meistari kā tādi kolhozam palīdzēt nespēj. Saimniecībai attiecīgās iestādēs vispirms jāpiešķir sava nepieciešamība, jāpiesūta projekts, jāpārskaita naudiņa un jāgaida, kamēr šie paši urbšanas meistari atbrauc un pēc plāna izdara, kas darāms.

Bet vai nu cilvēks ar cilvēku nesarunās!

— Verbūt varētu tāpat vien? — Seržāns kautrīgi vaicā ekspedīcijas strādniekiem A. Rimšanam, A. Freimanim, H. Grosšinam un O. Kolješničenko.

— Varētu... — strādnieki tikpat kautrīgi atbild. — Viens rūciens — un lieta darīta. Kādu urbumu jūs vēlaties — ūdenim, naftai vai vēl kam citam?

— Ūdenim, tīram avota ūdenim... — Seržāns saka. — Mums būs labi un jūs arī bešā nepaliksiat. Divdesmit pieci rubļi par katru urbuma metru.

No šāda piedāvājuma spētu atteikties tikai bezgala naivs cilvēks. Un vēl, protams, cilvēks, kas saprot, ka bez projektiem, paraugu ņemšanas un tālprojektiem artēziskās akas urbt nedrīkst. Lai neizjauktu ūdens resursu balansu.

Lai pazemes ūdeņiem nesajuktu plūšanas virzieni.

Taču, ja uz viena svaru kausa uzmet divdesmit piecus rubļus par metru un uz otra projektu, naudiņa bieži vien izrādās smagāka. Jo valsts cena urbmanim ir trīspadsmit rubļi par metru.

— Būs! — urbēji apsola. — Ūdenīnāks guldzēdams!

Bez šaubām, atrodas dažs piesardzīgais.

— Projekta taču nav! — tāds šausminās. — Vai neiznāks ziepes? Bez projektiem var aizurbties līdz ellei! Un ja nu ūdens vietā uz augšu sāk nākt dzīvi melni velni?

— Stūkums! — kolhozā atmet ar roku. — Dzīvi velni saimniecībā arī noderēs. Izmantosim paltgdarbus!

Un sarunātie vīri atbrauc ar visu hidroģeoloģijas ekspedīcijai piederošo urbšanas tehniku. Un sāk urbt privāti. Pie vienas fermas, pie otras fermas, pie trešās fermas. No piektdienas vakara līdz svētdienas vakaram, skaties — ūdenīnā jau plūst. Bez plāniem, bez projektiem, pa meistarū pagādātajām caurulēm.

Diemžēl piesardzīgajiem nereti izrādās taisnība. No dziļurbuma reizē ar ūdeni izpeld maziņš velniņš un sāk kukināt Seržānu.

— Neesi mulkīst! — velniņš saka. — Vīriem, tāpat, viens agregāta rūciens un naudiņa nāk kā pa reni, bet tev tikai plīks ūdenīnā! Tu no šitā urbuma arī vari dabūt laukā dzīvu naudiņu...

— Bet es taču neko neurbju... — Seržāns aizbildinās.

— Vai papīru parakstīšana nav darbs? — velniņš brīnās. — Urbt spēj kurš katrs, bet papīrus katrs parakstīt vis nevar.

Seržāns sāk domāt — nūdien! Simtreiz nosvīdīsi, kamēr uzrakstīsi vajadzīgo papīru. Tātad — darbs. Un darbs prasa atalgojumu.

Urbēji izurbj astoņdesmit piecus metrus, Seržāns likt mehānizācijas inženierim ierakstīt simt deviņdesmit. Urbēji izurbj septiņdesmit astoņus, Seržāns rak-

sta simt deviņdesmit divus... Vīri saņem naudiņu, Seržāns klāt.

— Kas jums, tas jums, kas man, tas man! — viņš saka. — Maksājiet ragā astoņus simtus, maksājiet trīs tūkstošus, maksājiet vēlreiz trīs tūkstošus...

Kas urbējiem atliek? Labam cilvēkam atteikt nedrīkst, ko prasa, to dod. Sotīdi, bez brēkas, bez matu skaldīšanas. Kā jau īsti džentlmeņi.

Bez šaubām, šāda naudiņa nav pat tilens maisā. Saimniecības vadība uzzina, kas par lietu, Seržānam pa cepuri un no darba nost. Bet Seržāns nez no kurienes izrauj tīru darba grāmatiņu un palūdz savu laulāto draudzeni grāmatiņā kaligrāfiskā rokrakstā ierakstīt:

«10.04.69. pieņemti darbā par galv. inženieri;

25.08.78. pārcelts par valdes priekšsēdētāja vietnieku;

15.02.81. atbrīvots no darba uz paša vēlēšanos...»

Pieliek nesalasāmus zīmogus un aiziet strādāt citur. Limbažu pusē. Līdz brīdim, kad ar speciālu mašīnu piebrauc vīri formas tērpos un palūdz Seržānu braukt viņiem līdzī...

Tā nu iznāk, ka gala rezultātā ūdens joprojām nav, toties nepatikšanu pāri galvai. Nepatikšana urbējiem. Nepatikšana izbījušajam galvenajam inženierim — septiņi gadi pārdomām. Nepatikšana kolhoza priekšsēdētājam J. Naglim — urbumi kā nelikumīgi un urbt pretrunā ar tehniskajiem noteikumiem jātaisa ciet. Bez tam saimniecībai plus pie skurstenī jau ierakstītajiem tūkstošiem jāmaksā par mehānismu izmantošanu, par urbumu slēgšanu...

Ko lai dara — skola maksā naudu. Vismaz «Zelta druvi» un vēl dažām saimniecībām. Bet pārējo saimniecību vadītāji, kas arī kluslēm gribēja tikt pie skaidra ūdenīnā, no citu pieredzes tagad zinās, kas sprūk laukā no šādiem urbumiem.

Velni, mīļie, dzīvi melni velni!

A. BRĀLĪTIS

BĪSTAMA SITUĀCIJA

Pats nelabais mani dīdīja izrauties un nokļūt sīfienam izdevīgā stāvoklī. Te mani pamanīja uzbrucējs un piespēlēja bumbu. Bumba ripoja uz manu pusi, man atlika tikai spērt. Šajā brīdī mans prāts apskaidrojās.

Nu, iesītišu vārtus... Bet kas būs pēc tam? Pēc tam būs nepatīkšanas. Tenteris gribēs bučoties... Bet es nevaru ciest, ka

nieku komandas centra uzbrucēja. Kur es viņu likšu? Esmu jau pieradis dzīvot viens pats. Miers un klusums.

lekļaus izlasē, vedis uz ārzemēm... Bet es neprotu nevienu svešvalodu!

Uzradīšies draugi un līdzjutēji, gribēs kopā ar mani iedzert par panākumiem, par draudzību. Esmu vāja rakstura cilvēks, varu nodzerties...

...Bumba precīzi atsitās pret manu kāju un apstājās. Vārtsargs aizvēra acis, tribīnēs iestājās ka-pa klusums. Es notēmēju un precīzi raidīju bumbu uz otrā sektora trešās rindas desmito vietu.

Tenteris nebučoja, Kunkulis neapkampā, ziedus neviens nepasniedza, sieva atpakaļ nenāca, uz ārzemēm arī nesūtīja.

Šoreiz viss beidzās labi. Tiesa, avīzēs kritizēja, bet pie tā mēs, futbolisti, esam pieraduši.

Ļ. MAĻINSKIS

Tenteris mani bučotu, jo viņš bārdū skuji tikai katrā otrajā ceturtdienā.

Kunkulis par visu cenu gribēs apkampēt. Tā, ka kauli nokrākš. Apkampšanās lietās man ir rūgta pieredze. Pagājušajā gadā nejauši iesitu vārtus, bet pēc Kunkuļa apkampiena veselū nedēļu staigāju vienos zilumos.

Pats par sevi saprotams, meitenes pasniegs ziedus. Bet man pret ziediem ir alerģija.

Pie manis afgriezīsies sieva, kurā pirms gada aizgāja pie preti-

J. SĀLSEPS
(«Pikker», Tallina)

ŠAUSMĪGS PĀRDZĪVOJUMS

Noziegums tika pastrādāts gaišā dienas laikā sabiedrības acu priekšā. Kāds virietis pateica taksometra šoferim — pirmrindniekam Rolandam Rolmanim — kaut ko tādu, ka viņš ietriecās ar savu volgu sāidējuma kioskā. Pēc nedēļas tāda pati nelaime ķēra arī Pēteri Pidurpargu, tikai viņa mašīna uzskrēja kvasa mucai, kas stāvēja ielas malā kopš pagājušas vasaras.

No šī brīža taksometru parks veltīja visus spēkus nepazīstamā ļaundara meklēšanai.

Pagaja mēnesis. Rolands Rolmanis, ko ievietoja slimnīcā smagā šoka stāvoklī, bija tik tālu atlabis, ka ar viņu drīkstēja aprunāties izmeklētājs.

— Vai viņa ārienē bija kaut kas neparasts?

— Nē.

— Viņš jums draudēja?

— Nē.

— Kas tad toreiz īsti notika? Mēģiniet atcerēties!

Rolanda Rolmana skatienā pavīdēja šausmas, viņš aizvēra acis un saraustīti čukstēja:

— Viņš... izskrēja negaidīti... uz ielas... gandrīz zem riteņiem... es nobremzēju... pēkšņi viņš... pienāk un...

Vairāk Rolands nespēja. Iedzēra baldriāna pilienus, izmeklētājs turpināja:

— Kas notika pēc tam? Tas ir ļoti svarīgi. Vai nepazīstamais pateica jums kaut ko briesmīgu? Jūs ieraudzījāt kaut ko bīstamu?

— Jā... pateica... — slimais murmināja un ar miltzīgu gribas piepūli mēģināja pārvarēt liktenīgo atmiņu tumšo bezdibeni. — Viņš sacīja: «Atvainojiet... biedri... es biju neuzmanīgs, gāju pār ielu un nepaskatījos, piedodiet...»

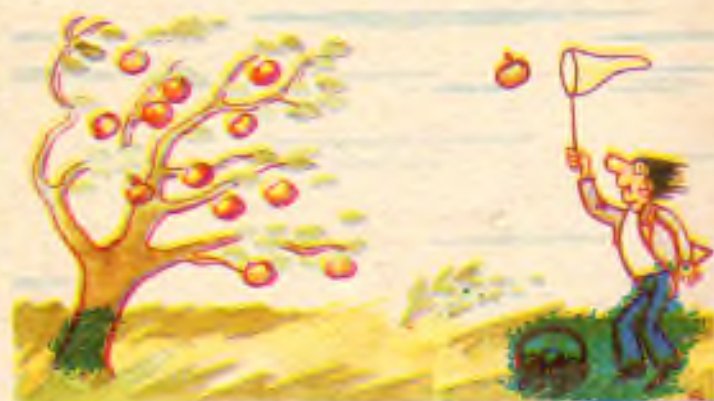

— Tikai pāris vārdu, — ārsti brīdināja. — Slimnieku nedrīkst uztraukt!

— Sveicināts, biedri Rolmani! — izmeklētājs laipni iesāka. — Kā jūtaties? Jau labāk? Lie-liski! Es saprotu, jums grūti atcerēties pārdzīvoto, taču visu cilvēku, visas mūsu sabiedrības interesēs ir precizēt dažas deta-las. Saņemieties, lūdzu un atbil-diet uz pāris jautājumiem! Tā-

E. RUSMANIS

E. RUSMANIS

I. MĒLGAILIS

— AR SIENU, KĀ REDZĒJI, MUMS LAIMEJĀS. TAJĀ LAIKĀ TAISNI SVILINĀJAI

TĪRRADNIS

Ārvaldim briesmīgi patika spēlēt teātri. Tas ir, kad viņš paaugās lielāks. Bērībā viņš meklēja citus ceļus, pa kuriem lauzties viņa rosigajai fantāzijai, un ceļus viņš atrada. Tā ka vecvecmāmiņa teica, tas puika gan varot pekstinus taisīt. Un vecmāmiņa piezīmēja, ka puika, protams, atkal Ārvaldis, jau varot vilku no meža izmelot. Šos vārdus saucdama, viņa nosodoši kratīja galvu. Vecmāmiņa bija pensionēta grāmatvede un absolūts taisnīgo ideālu iemiesojums. Un Ārvalda mamma, gan līdzīgi katrai citai mammai mīlēdama savu atvasi, tomēr nebija pārliecināta vai ir sajūsmā par sava dēla izdarībām. Un, kad vēl daži citi radi iesaucās, Ārvaldiņš esot dzimis aktieris, mammaš seja nebūt neuzplauka smaidis. Mamma nebija pret teātri vispār, bet viņa noteikti un kategoriski bija pret teātri, ja to taisīja viņas ģimenes locekļi.

Skolā Ārvaldis, protams, iestājās dramatiskāajā pulciņā. Tā kā viņš bija viens no ne-

daudzajiem jaunekļu kārtas pārstāvjiem, kas jūta mīlestību pret teātra mūzu, viņu uzņēma ar entuziasmu. Un lomu viņam neturēja. Ārvaldis spēlēja un bija laimīgs. Skolas sarīkojumos mamma sēdēja zālē un skatījās, kā Ārvaldis uz mazās skatuviņas mīl un cieš, jo nu viņš bija priekšpēdējā klasē, un priekšpēdējā klasē jau drīkstēja spēlēt kaut ko no klasikas, bet klasika savukārt, kā zināms, ir viena vienīga mīlestība un vienas vienīgas ciešanas. Mammai apkārt cilvēki aplaudēja, un mamma lūkoja aplaudēt līdzi, taču sirds viņai bija smaga. Viņas ģimene vienmēr bijusi cieniņama, viņas ģimenei neviens nebija neko pakaļ runājis. Vecākā meita sekmīgi strādāja tirdzniecības jomā, mazais puika arī rādījās pilnīgi no šīs pasaules... un te pēkšņi... Bet tad mamma iedomājās, lai puika nekojas vien, paies laiciņš un pāries, cik daudziem ir bijis un cik daudziem pārgājis! Un viņi dzīvoja tādā lādzīgā pasaules malīnā, tur vis nemētājās apkārt nekādi režisori, no kuriem tikai varēja nākt viss nelabums. Tā domādama, mamma tīri sadūsojās un pie beigām aplaudēja it sirsniņi. Un ja vēl padomāja, ka Ārvaldi gaida karadienests... Lai papriecājas!

Mamma bija prāta sieva, un mamma domāja pareizi, un viss tā arī būtu noticis, ja vien kādu dienu viņu lādzīgajā pasaules malīnā neuzklistu kaut kāda bārdainu grupu, kurus jau pa gabalu varēja lēst par mākslas darbiniekiem. Bijusi klāt Ārvalda mamma, viņa ātrums būtu pakērusi puiku un nobēdzinājusi kādā vientuļā meža šķūnītī, teiksim, kā to savā laikā tālredzīgi zemnieki darīja ar saviem lopiniem, kad ienaidnieka karaspēks tos draudēja rekvizēt. Bet mamma bija aizbraukusi uz rajona centru likt ilgvilņu un salabot zobus. Tāpēc Ārvaldis krita tieši nežēlīgā likteņa, vai drīkst teikt, rīklē? Nu, tā tad rīklē. Bārdaiņi nāca iekšā tieši skolā, un viņi gāja tieši pie literatūras skolotājas, un tā teica, ka esot gan, esot viņu skolā jauniesi, kas turot svētu nedziedošo dailes liesmu... Un pierādījumam viņa pasauca tieši Ārvaldi. Ārvaldis iedrāsās no vingrošanas stundas, viņa gaišās cirtas piemilīgi plīvoja

ap saīvikušajiem vaigiem, viņi nupat bija sītuši voleju.

— Tas ir režisors, Ārvaldi, — skolotāja teica viegli trisošā balsī, un, tā kā viņai zināšanu trūkuma pēc vairāk nebija ko piebilst, režisors pats nosauca savu uzvārdu un jautāja, vai Ārvaldim tas kaut ko izsakot. Ārvaldis dedzīgi meta ar galvu, režisora jaunāko filmu viņš bija skatījis nupat pirms mēneša. Un režisors pazīvoja, viņam vajagot tēlotājus viņa jaunajai filmai. Ārvaldis varētu braukt uz Rīgu. Ārvaldis atteica, viņš tūlīt. Un režisors teica, tūlīt viņam nevajagot. Un viņš iedeva Ārvaldim dažas saburzītas mašīnraksta lapas, tās vajagot izstudēt. Un tad viņš piebilda vēl kaut ko, un tad viņš bija prom.

Skolotāja teica savam mīļajam audzēknim: — No šīs dienas, Ārvaldi, kas zina, tavā dzīvē sākas pavisam jauns pagrieziena.

— Es visu laiku domāju, ka režisori brauc ar antikājam mašīnām. — Ārvaldis vilies bilda. — Interesanti, kas isti brauc ar antikājam mašīnām?

Un tad klusajā nostūrītī bija diezgan nopietna vaimanāšana un zobu trīcēšana, mamma teica nē un neparko, un skolotāja teica, nedrīkstot rakt zemē dzīvu talantu, un beigās sadūsojās arī Ārvaldis un arī teica, vairs neesot decie laiki. Un, ja mamma neļausot, viņš vienai braukšot. Mamma atkal paraudāja. Un beigās Ārvaldis aizbrauca.

Varbūt viņam neveiksies, mamma domāja. Cik reti piepildās mūsu sirds karstākās vēlēšanās! Ārvaldim paveicās. Viņš atbrauca mājās starojošs. Un vēl pēc laiciņa no Rīgas atceļoja vēstule ar Ārvalža oficiālu apstiprinājumu kaut kādā jaunā filmā. Literatūras skolotāja, to uzzinājusi, nepūlējās valdīt asaras, un Ārvalda mamma dzēra analģīnu.

— Par ko tas mums, par ko! — viņa vaidēja.

— Neuztraucies, — teica meita, kura darbojās tirdzniecības jomā. — pamociesies ar viņu vienā filmā, bet otrā muks pa gabalu! Cik tādu gadījumu nav bijis?

— Vai tiesām? — mamma neticēja.

Tā Ārvaldis nofilmējās, un filmu parādīja uz ekrāniem, un tad ap Ārvaldi tiesām iestājās klusums, un mamma jau teica to kungu. Ārvaldis vairākkārt aizbrauca uz Rīgu, bet rādījās, ka Šmerļa priedēs viņš nevienam īpaši nav vajadzīgs. Pa republikas ceļiem braukāja citas kinogrupas un meklēja citus tēlotājus citām filmām... Ārvaldis skuma, kā citādi? Viņš reizēm pacilāja avižu izgiezumus, kur viņš bija nodēvēts par tīrradni, kuram tikai vajadzīgs slīpējums, lai no tā iznāktu īsts dārgakmens. Slīpēt, ū, Ārvaldis domāja. Bet kad nu citādi nevar. Viņa seja pauda apņemšanos, bet nevienam viņš nebilda par saviem nodomiem.

Pavasari Ārvaldis beidza skolu. Un aizbrauca uz Rīgu likt eksāmenus Politehniskajā institūtā. Mamma deva viņam līdzi savu svētību un piedesmit rubļus naudā, viņa bija tik priecīga. Viņa jau bija domājusi, ka

no kārtīgas ģimenes nevar tā vienkārši noiet no ceļa. Un viņa gaidīja savu dēlu atgriežamies kā godīgu studentu.

Un dēls atgriezās arī, un viss rādījās kārtībā... Līdz reiz, jau vairāk nekā pēc gada, mamma uzzināja, ka Ārvaldis nestudē vis Politehniskajā institūtā.

Bet gan teātra fakultātē.

Sākumā mamma bija noskapota dēlu nolādēt. Un, ja viņa to nedarīja, tad tikai tāpēc, ka tas būtu izskatījies teatrāli. Un mamma organiski neieredzēja visu, kas bija saistīts ar teātri. Viņa tikai patēlca, viņa par savu dēlu vairs neko negribot zināt. Tā bija satricēošā aina, un tās galvenajiem tēlotājiem bija padrāķīgi ar dūšu. Ārvaldis aizbrauca atpakaļ uz Rīgu. Mammai dēla vairs nebija. Vai arī tikpat kā nebija.

Bet Ārvaldis tikai mācījās, čakli un neatlaidīgi. Un, kad viņam gāja grūti, viņš sameklēja avižu izgiezumus par kādu zināmu filmu un lasīja rindas par tīrradpiem un to slīpēšanu. Un tad viņam atkal vairs nekas nebija par grūtu, un viņš jāva sevi slīpēt, ka dzirksteles vien leca.

Tai pavasarī, kad Ārvalda kurss beidza izglītības, mamma aizbrauca uz Rīgu un spīda Ārvaldi pie savas daudzapējušās sirds. Tas bija liels brīdis, un Ārvaldis sacīja, tagad viņš beidzot kļūšot par aktieri, un mamma sacīja, ja jau viņas Ārvaldis neklūšot, kurš tad vēl varētu būt tā cienīgs? Un pedagogi viņu tā bija slavējuši!

Ar svaigu diplomu padusē Ārvaldis aizgāja pie tā kinostudijas režisora, kurš Ārvaldi reiz bija atradis, un nolika diplomu režisora priekšā.

— Hm? — režisors jautāja.

— Jūs toreiz teicāt, tiklīdz man būs profesionālā izglītība, — Ārvaldis atgādināja.

— Tā? — režisors brīnījās.

— Un tagad man tā ir!

Režisors pavērs pa logu, cerēdams tur ieraudzīt kādu glābiņu. Glābiņa nebija.

— Redzat, — režisors sacīja, — es pašreiz uzņemtu tādu filmu... Par mūsdienām, vai zināt... Scenārijs tā ne visai, un trūkumi jāizpērk svaigai vēl nekur neredzētu aktieru spēlei. Vajadzīgi tīrradni, talanti, tā sakot, ne dabas dzilēm, no tautas, es domāju, jūs saprotat, jums taču ir izglītība! Nevis profesionāli aktieri, kuriem rutina notraukusi iedvesmas putekļus no viņu talanta spārnēm... Vai jūs saprotat, ko es ar to gribu teikt?

Ārvaldis klusēja.

— Jaunības pievilcība, lūk, kas mums vajadzīgs! — režisors patētiski iesaucās. — To nespēj aizstāt nekāds profesionālis!

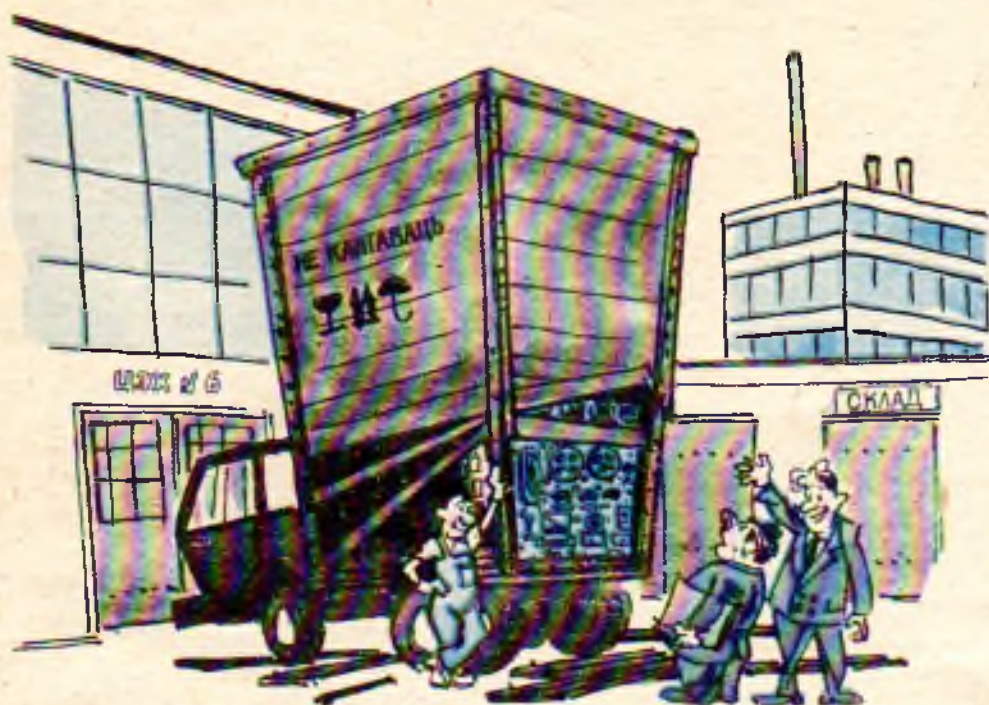
Pēc tam režisors nomierinājās un sacīja, lai Ārvaldis pamēģinot laimi pie citiem režisoriem, studija jau esot liela un radošu darbinieku tajā daudz.

Tai dienā Ārvaldis nemēģināja neko, ne laimi, ne nelaimi. Viņš vienkārši devās projām, un, ja mēs teiktu, ka viņam nebija skumji ar sirdi, mēs būtu grēkojuši pret vēsturisko patiesību.

Tagad Ārvaldis filmējas pie citiem režisoriem citās kinostudijās. Stāsta, ar panākumiem.

ВОЖЫК

BALTKRIEVU SATĪRAS UN HUMORA ŽURNĀLS

- ŠĪ IEKĀRTA NEIET CAURI NEVIENIEM MŪSU VĀRTIEM.
- NEKAS, KRAUJ ĀRĀ TEPAT. PĒC DIVIEM ĢADIEM NORAKSTĪSIM!

V. SVJACOVŠ

— KAS TEV TĀ PAR PIEKABĪ NO PAŠA
PĻAUJAM, BET KĀ TUKSA, TĀ TUKSA!

A. CURK

A. VOLKAVS

— NEESMU PĪPEJIS TRĪS STUNDAS!

M. GIRGEL

— TURĪET NELIET!! VIŅŠ AIZNES VISU LŌMU!

AKĪGS JAUTAJUMS

1979. gada pavasarī Limbažos pārstāja kūpēt maizes ceptuves dūmenis, un patērētāju biedrības vadītāji enerģiski paziņoja:

— Remontēsimies. Kapitālī!

Tagad, pārskatot notikumu gaitu, varam mierīgi apgalvot: «Lūk, kā top vēsture!» Runā citādi autora sirdsapziņa gluži vienkārši neļauj.

Tātad, kā jau teikts, — kapitālais remonts. Te, protams, radās arī tāds jautājums kā iedzīvotāju apgāde ar maizi.

— Nāksies mazliet paciesties, — rajona patērētāju biedrības vadība iedzīvotājus mīrināja. — Grūtības būs pārejošas!

Latvijas patērētāju biedrību savienības maizes ražošanas daļā glabājas ne viens vien dokumentu sējums, ko vārgāks cilvēks tikko spēj pacelt. Vienā no tādām foliantiem lešūts ļoti gudrs lēmums: kapitālā remonta laikā 1979. gadā Limbažu rajona iedzīvotājus apgādāt ar maizi no tuvām un tālām apkārtnes ceptuvēm. Precīzāk izsakoties — apgādāt līdz 1980. gada sākumam. Tad remonts būs pabeigts, un limbažnieki atkal varēs ēst paši savu maizi.

Diemžēl 1980. gada janvārī remonts ceptuvē vispār vēl nebija uzsākts. Un maizi, protams, arī neviens tur vairs necepa. Te nu rodas jautājums, kādēļ vajadzēja steigties ceptuves durvīm kārt priekšā atslēgu?

— Redzat, mūsaprāt iekārtas vairs neatbilda ražošanas tehnoloģijas prasībām, — Latvijas patērētāju biedrību savienības maizes ražošanas daļas darbinieki paskaidroja.

— Mēs gan tā nedomājam! Ar ceptuves slēgšanu steigties nevajadzēja. Ceptuve varēja strādāt vismaz līdz jaunajam gadam! — šīs pašas organizācijas Kapitālās celtniecības galvenās pārvaldes darbinieki iebilda.

Iepazīstoties ar Limbažu ceptuves rekonstrukcijas vēsturi, tā vien gribas klusā apbrīnā saņemt rokas. Tātad Limbažu patērētāju biedrības vadītāji pasūtīja attiecīgu projektu. To saņemusi, visi priecīgi sauca:

— Aiziet jūrīnā tas plosts!

Diemžēl plosts uzsēdās uz sēkļa, pat neizkustējies no vietas. Izrādījās, ka ceptuves remontam nepieciešamie līdzekļi pārsniedz noteiktos limitus. Rezultātā aizkavējās darbu sākšana. Tika pasūtīts jauns projekts, tika... Vārdu sakot — laiks gāja, un katru dienu no Limbažu rajona gan tuvos, gan tālos ceļojumos pie kaimiņiem pēc maizes devās transporta mašīnas. Cik tāda maizes vizināšana izmaksā, par to gan Limbažos, gan RTGā patērētāju kooperācijas laudis runā izvairīgi vai vispār klusā. Bet nevizināja jau maizi vien. Kaimiņu rajonu ceptuvēs limbažniekiem pateica:

— Ja gribat maizīti, sūtiet cilvēkus, kas strādā!

Un tā limbažnieki sēdina limuzīnā maizes cepēju maiņu un ved tos uz darbu pie kaimiņiem. Taču, kā mēdz teikt, kur izdilis, tur plīst. Šā gada vasarā, kad lauku iedzīvotāju apgādei ar pirmās nepieciešamības precēm vajadzēja rītēt kā pa diedziņu, kad arī pašu ceptuvei beidzot vajadzēja būt kārtībā, gadījās, ka maizi laikā neatveda.

— Kā? — lastējās neizpratnē jautās. — Vai tad remontētāji vēl aizvien nebija ar darbiem galā?

Tik tiešām! Jūlija vidū autors piedalījās apspriedē, kur Valmieras PMK celtnieki krustoja šķēpus ar patērētāju biedrības vīriem par jautājumu: kas vainīgs, ja darbi iet kā pa celmiem?

— Mēs uz savas sirdsapziņas šo grēku neuzņemamies, — Latvijas patērētāju kooperācijas celtnieki un montētāji teica.

Un viņiem ir taisnība, jo klibo remontdarbu organizācija. Limbažnieki projektētājiem izteica savus vēlējumus un pasūtīja projektus. Bet kur ņemt iekārtas, atsevišķus materiālu veidus — tas viss palika ierakstīts kafijas biezumos. Turklāt arī pats projekts nav bijis gluži bez vainas.

Kad ūdens jau smēlās mutē un rekonstrukcijai beigas vēl nebija saskatāmas, tika drudžaini meklētas trūkstošās iekārtas un materiāli. Patērētāju biedrības darbinieki devās galvu reibinošos maratona braucienos pa republiku un aiz tās robežām.

— Laikam gan jēdzīgāk būtu uzcelt jaunu ceptuvi nekā laužties ar šādu rekonstrukciju, — rekonstruētāji pukojās.

Ļoti iespējams, ka viņiem taisnība. Valmieras PMK strādā arī Gulbenes un Balvu rajonos. Arī no turienes par ceptuvju celtniecību un rekonstrukciju nav dzirdami sajūsmas saucieni. Bet nesteigsimies šoreiz ar celtnieku kritizēšanu — Valmieras PMK nemaz tik slikti nestrādā. Latvijas PSR Patērētāju biedrību savienības kapitālās celtniecības galvenajā pārvaldē autors dabūja dzirdēt šādu atziņu:

— Apgāde ar materiāliem ir tāda, ka pats liktenis mums nolīcis strādāt nerītmiski, tādēļ iekļaušanās celtniecības termiņos ir jauks, bet grūti piepildāms sapnis. Kādēļ vienlaikus sākam strādāt vairākos objektos? Kādēļ sadrumstalojam līdzekļus un materiālos resursus? Āķīgs jautājums. Lai uz to atbildētu, būtu nepieciešami objektīvāki aprēķini par to, ko pārvalde spēj padarīt un ko tai liek darīt...

Lai nu būtu, kā būdams, bet Limbažu ceptuvē joprojām nav izņemti ne kukulītis maizes. Un nav zināms, kad to izņem.

M. OSĪTIS

D. BREIKSS

J. BRINKIS

— SKATIES, TĀ TACU KAIMIŅIENE!

— JĀ, MĪLĀ, ES JAU JUTU, KA MAN ŠODIEN BŪS LAIMĪGA DIENA!

«DADZIS» DAUGAVPILĪ

NEAIZMIRSTIET PIEMIET ACI!

Jūlija mēnesī, būdams komandējumā Daugavpilī, uz ielas nejausi sastapu vecu paziņu, kas mani tūlīt rāva uz sava dēla kāzām.

— Kā es bez dāvanas iešu? — kautrīgi turējos pretī. — Man vispirms jāizbrauc uz Rīgu un jānopērk kāda vērtīga mantīņa.

— Labu mantu arī Daugavpilī netrūkst! — paziņa piemiedza aci. — Ja tik ir nauda.

— Nauda man ir! — es apliecināju. — Sieva uzdeva izdarīt veselu lērumu pirkumu. Taču jūsu veikalos neko sevišķu neesmu ieraudzījis.

— Tu neesi bijis istajos! — paziņa sāka smieties. — Bet tev par laimi es pats grozos tirdzniecības sfērā, tāpēc varu tev palīdzēt. — Iznēmis piezīmju grāmatiņu viņš sāka to šķirstīt. — Tirdzniecības pārvaldes 72. veikalā pašlaik ir vīriešu importa mēteļi. 78. veikalā pie vadītājas V. Jefimenko ir veļas mazgājamās mašīnas «Rīga-13» un šujmašīnas «Podolsk», 10. veikala apavu nodaļā ir dabūjamās

vīriešu importa kurpes, bet noliktavā — ārzemju džinsi... Taču visvairāk deficītpreču tu vari atrast pie vadītājas M. Bugajenko 9. veikalā. Tur ir gan ļoti modernas vīriešu un sieviešu kurpes, gan daudzkrāsaini bērnu svīteri, gan krāšņi sieviešu halāti, gan veļas komplekti jauniešiem — nu, vārdu sakot, viss, ko vien sirds vēlas.

Pierakstījis pazīnas adresi un visādam gadījumam arī telefona numuru, pacīlāts steidzot uz norādītajiem veikaliem.

Pēc stundas zvanīju pazīnam galīgi sašutis. — Paklau, — es teicu, — tu droši vien esi mani izjokojis?! Tajos veikalos nekādu luksusa preču nav!

— Nevar būt! — paziņa iesaucās un, brītiņu padomājis, jautāja: — Bet, vai prasīdams pārdevējai vajadzīgās preces tu aci piemie-

dzi? — Nē-ē... — es atzinos. — Kāpēc tas va-

jadzīgs? Es taču pats redzēju, ka to preču uz letes nav!

— Esi gan tu naivs! — paziņa nopūtās.

— Kas tad deficīta preces tur uz letes!

PRIEKŠZĪMIGA KĀRTĪBA

Dažu celtniecības organizāciju vadītāji nemīl atskaites. Darbus izdara, bet, kas padarīts, kur un kad, to viņi neuzraksta un dokumentus nenoformē.

LPSR Komunālās saimniecības ministrijas Daugavpils specdarbu iecirkņa darbinieki tā nerīkojas. Šīs iestādes atskaitēs valda priekšzīmīga kārtība!

Tikko jāsāk būvēt vai remontēt kāds objekts, pats iecirkņa priekšnieks V. Goreļiks tūlīt dod rīkojumu grāmatvežiem atzīmēt, kad darbs sāks un kad tas jāpabeidz. Pēc tam seko ieraksti, kādi materiāli izmantoti, cik liels darba apjoms paveikts, kādu ieguldījumu tas devis iecirkņa vispārējā plānā, kādu apmaksu saņēmuši strādnieki, cik lielas prēmijas utt. Katrs dokuments tiek priekšzīmīgi noformēts katra ailīte tiek rūpīgi aizpildīta, katrs ieraksts tiek kārtīgi parakstīts un apzīmogots.

Gadās, protams, dažreiz arī kāda aizmāršība. Tā, piemēram, pērnā gada beigās iecirkņa darbinieki ierakstīja atskaitēs, ka Daugavpils onkoloģiskajā dispensarā izremontēts ūdensvads un apkures sistēma, aprēķināja un izmaksāja saviem strādniekiem algu, bet pašus darbus izdarīt piemirsā.

Bet tas jau ir kļūdiņas pašā ražošanā. Dokumentos, ko raksta LPSR Komunālās saimniecības ministrijas Daugavpils specdarbu iecirkņa darbinieki, valda priekšzīmīga kārtība.

ACĪM REDZAMS LABUMS

Daudzi vēl lāgā neapjēdz, kādus labumus dod jaunas tehnikas ieviešana, un tāpēc šim pasākumam nepievērš vajadzīgo uzmanību.

Bet labumi ir acīm redzami. Ir taču pīpašs nolikums, kas paredz uzņēmumu un organizāciju darbinieku prēmēšanu par jaunās tehnikas radīšanu un ieviešanu!

Pieņemsim, ka uzņēmumā gatavo produktu no darbgalda līdz automašīnai nogādā rokām bet jūs šo operāciju mehanizējat un uzstādāt konveijeru.

No pirmā acu uzmetiena liekas — kas ti liels? Bet nesakiet vis! Šis necīlais jauninājums dod jūtamu stimulu tālākajai mehanizācijai un jaunas tehnikas ieviešanai. Lūk, šim, sacīsim, jūs uz darbu gājāt kājām, bet saņēmis prēmiju, varat iegādāties velosipēdu.

No pirmā acu uzmetiena liekas — kas ti liels? Bet nesakiet vis! Braucot ar velosipēdu jūs ietaupāt enerģiju, ko varat likt lietā — gudrojot, kā tikt pie motocikla...

Daugavpils ražošanas apvienības «Latgale konservi» vadītāji ātrāk par citiem saprata kādus labumus var dot jaunas tehnikas ieviešana. Diemžēl viņus neapmierināja apstākļi, ka prēmija saņemama tikai pēc tam, kad jaunā tehnika ieviesta ražošanā un ir aprēķināts tās ekonomiskais efekts.

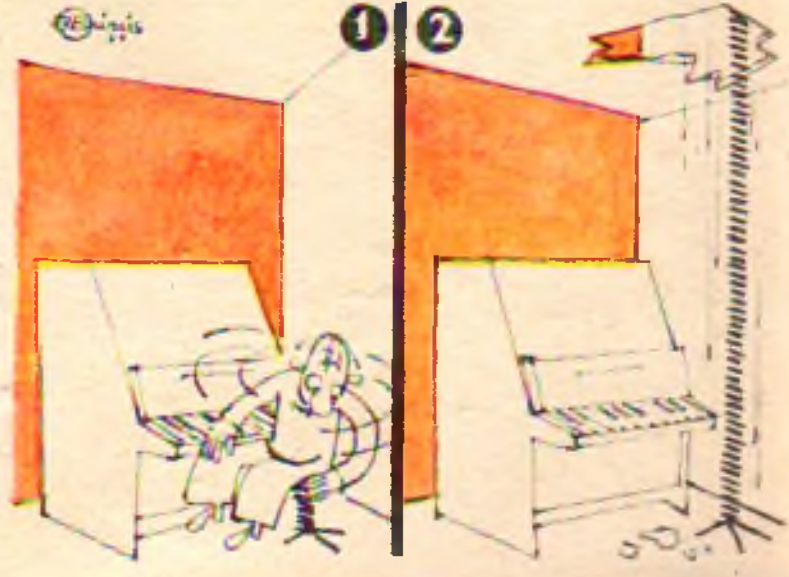
— Manuprāt, tāda kārtība bremzē domāšanu! — konstatēja ražošanas apvienības galvenais inženieris A. Šinkarenko.

— Un traucē tālāku mehanizāciju, — direktors E. Smirnovs viņam piekrita. — Te kaut kas jāizdomā!

Un izdomāja arī: jaunais termoagregāts saknaugu tīrīšanai vēl nebija sācis strādāt, bet ražošanas apvienības darbinieki ar direktoru Smirnovu un galveno inženieri Šinkarenko priekšgalā jau saņēma prēmijas.

No pirmā acu uzmetiena liekas: kas tur liels? Bet nesakiet vis! Aizstājot jaunās tehnikas ieviešanu ar runāšanu, ražošanas apvienības «Latgales konservi» darbinieki ietaupa enerģiju, ko var likt lietā, lauzot galvas kā tikt pie jaunās prēmijas...

J. JAUNS

KURŠ PIRMAIS?

Pirms dažām nedēļām ASV jūras karaspēka štābs paziņoja, ka tas cenšas pilnveidot lidojošu zemūdeni, kas ir absolūti nepieciešama aizsardzībai pret agresiju. ASV gaisa karaspēka štābs nekavējoties atbildēja uz paziņojumu par darbu pie zemūdens lidmašīnas izveides.

Šī apmaiņa ar paziņojumiem liecina par visaugstākajā mērā nopietnu konkurenci starp dažādām ieroču šķirām. Un nevienam nav zināms, kādas sekas tam visam var būt.

Modernais karš ir kļuvis tik sarežģīts, ka grūti pateikt, kāda kurai ieroču šķirai ir loma. Šīs problēmas izskatīja kādā pilnīgi slepenā apspriedē Pentagonā.

Ģenerālis Patents no sauszemes karaspēka šāba atklāja apspriedi.

— Džentlmen! ar prieku varu jums ziņot, ka ASV sauszemes karaspēka rīcībā tagad ir vairāk lidmašīnu nekā jebkuras citas armijas jebkurai ieroču šķirai pasaulē.

— Es protestēju! — iekliedzās ģenerālis Vingss, kas pārstāvēja GKS štābu. — Vislielākajam lidmašīnu skaitam ir jābūt GKS pavēlniecības rīcībā. Mēs vēl pacīnīsimies!

— Starp citu, par citu, — piezīmēja admirālis Bildzs no ASV JKS. — Mūsu jūras kāj-

nieki ir izveidojuši jaunu helikopteru tanka konstrukciju. Līdz ar šāda tanka parādīšanos atkritņi nepieciešamība pēc smagajām tanku divīzijām. Mūsu tanks varēs pacelties no lidmašīnu bāzes kuģiem.

— Kā tad, atradies gudrinieki! — ģenerālis Patents tūdaļ atsaucās. — Bet sauszemes karaspēks ir sagatavojis peldošas raķešlidmašīnas projektus! Tas nozīmē, ka eskadru mīnu kuģus var nodot lūžņos.

— Es gribētu atgriezties pie sauszemes karaspēka lidmašīnām, — ģenerālis Vingss uzsita ar plaukstu pa galdu. — Tās nevienam nav vajadzīgas!

— GKS uzdevums, — ģenerālis Patents sacīja, — ir apkalpot apakšzemes bunkuros starpkontinentālās balistiskās raķetes. Mūsu lidmašīnas tiek izmantotas sauszemes karaspēka atbalstīšanai. Jūsu lidmašīnām ir pārāk lieli ātrumi, un jums tas ir ļoti labi zināms.

— Mēs tagad ražojam lidmašīnas, kas lido ar nelieliem ātrumiem. Mūsu desantniekiem.

— Tas ir, kādiem jūsu desantniekiem? — ģenerālis Patents pārjautāja.

— Mēs organizējam desantnieku vienības mūsu starpkontinentālo raķešu aizsardzībai.

— Nedzeniet velnu, Vingsi! Raķešu aizsardzība ir uzdots sauszemes karaspēkam.

— Tā bija agrāk.

— Beidziet vienreiz kildoties! — admirālis Bildzs iejaucās. — Kamēr jūs izstrīdēsieties, JKS jau būs tik daudz raķešu «Polaris», ka pilnīgi atkritīs vajadzība pēc jūsu raķetēm.

— Tas viss ir labi, — ģenerālis Vingss iebilda, — bet, kad GKS dabūs savus kreiserus...

— Ko jūs ar to gribat teikt, kādus kreiserus? — admirālis Bildzs viņu pārtrauca.

— Mums ir absolūti nepieciešami kreiseri, lai aizsargātu atomu lielgabalu šāvīņus.

— Tā, un kā jums ir gadījusies atomartilērija? — ģenerālis Patents jautāja.

— Mums nav jūsu priekšā jāatskaitās, — ģenerālis Vingss atcirta.

Ģenerālis Patents metās virsū ģenerālim Vingsam. Admirālis Bildzs pakāra karafi un uzlēja kaušļiem ūdeni.

Par laimi šai brīdī istabā ienāca aizsardzības ministrs. Katrs ģenerālis izklāstīja viņam savus uzskatus, bet ministrs visus datus ievadīja elektronu skaitļotājā, lai izšķirtu, kuram ir taisnība. Elektronu skaitļotājs sagremoja faktus, un atbilde bija gatava: «Jūsu vietā es slēgtu Pentagonu.»

Kas šeit viss nenotiek pasaulē

Sturupas pilsētā [Zviedrijā] kāda ģimene vienā dienā rīkoja plecas kāzas: divi jaunākās paaudzes locekļi stājās laulībā pirmo reizi, divi pārī svinēja sudraba kāzas, bet viens pāris — zelta kāzas.

Lielu atzinību Romas parlamenta locekļu vidū guva jauninājums: līdzās gāzētā ūdens sifoniem tika novietotas pudeles ar antisa degvīnu. Jau pirmajā dienā valstsvīri tā aizrāvās ar slāpju dzesēšanu, ka parlamenta sulainis nespēja vien mainīt iztukšotās pudeles.

Njujorkietis Perijs Ogens dzīvnieku mīlestības vārdā iesūdzēja tiesā kādu alus darītavu īpašnieku. Firmas reklāmas nolūkos katru vakaru pa televīziju tika rādīta īstlīma, kurā divi izslāpuši vīri izlauž mūra sienu, lai tiktu pie alus mucas.

Nirnbergā [VFR] kādas mājas bēnīņos izcēlās ugunsgrāks. Atbraukušie ugunsdzēsēji konstatēja, ka aizdegšanos izraisījis baldiis, kas savā ligzdā bija ienesis degošu cigaretes galu. Lūk, pie kā noved pīpēšanai!

Lai pallelinātu apmeklētāju skaitu Rietumbeļģes mākslas muzejā, administrācija nolēma ieviest jaunu formas tērpu muzeja uzraudzēm: baltus šortus un ķermeņiem cieši piegulošu puloveru.

LASĪTĀJU ZINĀŠANAI

Ar 1982. gada 1. janvāri mūsu žurnāla eksemplārs maksās 30 kapeikas.

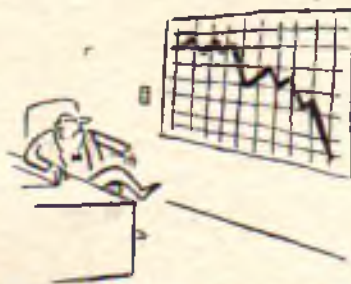
Tas ir saistīts ar iespējamā izmaksas pallelināšanos,

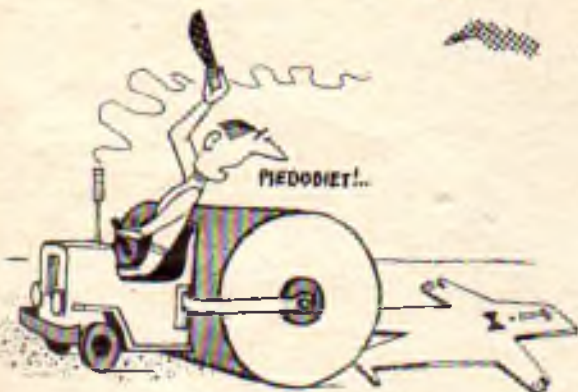
— Netaisi man te dumju traci, tas ir mūsu iecirkņa skurstenšlauķu meistara kungs pats personīgi!

«Eulenspiegel», Berlīne

ĀRZEMJU HUMORS

«Vie Nuove», Roma

«Urzica», Bukarestē

«Paris Match», Parīze

«Paris Match», Parīze

«Punch», Londona

«Punch», Londona

— Cikreiz tev jāsaka, lai tu man negriez sēnes ar savu bendes zobenu!

«Dikobraza», Prāga

Redakcijas kolēģija: I. Palkovs (galv. redaktors), Pēteris Ēteris, Žanis Grīva, M. Līmane, V. Mihailovs, H. Rukšāns, E. Rusmanis (galvenais māksl. redaktors). Tehniskā redaktore M. Kairiņa. LKP CK izdevniecība, 226081, Rīgā, Balasta dambī 3. Laikraksta «Cīņa» izdevums. Redakcijas adrese: 226081, Rīga-81, ab. k. 19. Preses namā, Balasta dambī 3. Telefoni: galvenā redaktora vietniekam — 463872, atbildīgajam sekretāram — 460331, vēstulju daļai — 469568. Nodots sarakšanai 25.08.81. Parakstīts iespiešanai 10.09.81. JT 00673. Formāts 70×100/8. Ofseta tehnika. 2,58 uzsk. iespiedl., 3,70 izd. l. Metiens 110 000 eks. Pasūt. Nr. 1126. Iespiests Latvijas KP CK izdevniecības tipo-

Vašingtonas administrācija nolēmusi sākt ražot
neitronu ieročus pilnā apjomā.

Lai krakstu ziņa.

Skati viru no cepures...